

THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
www.stnicholaschurch.net

Rugăciune de mulțumire către Maica Domnului

Preasfântă Fecioară, Preacurată Maică Născătoare de Dumnezeu, Îți mulțumesc că ne ești și nouă Mamă Bună, Iubitoare și Grabnic Ajutătoare! Îți mulțumesc pentru toate icoanele Tale făcătoare de minuni și pentru tot Harul care se revarsă prin ele! Îți mulțumesc Măicuță pentru toate comunicările Tale sfinte, pentru sănătate, pentru ajutor, pentru grija Ta de Mamă Iubitoare față de noi toți! Îți mulțumesc că nu ne lași pradă celui rău, ci ne aperi și ne acoperi sub Sfânt Acoperământul Tău! Iartă-mă Măicuță pentru multele mele păcate și Te rog ajută-mă să mă pocăiesc pentru toate greșelile mele din această viață! Îți mulțumesc că Te rogi pentru noi și că duci rugăciunile noastre la Bunul Dumnezeu, ca să ne ajute să trecem din viața aceasta la viața veșnică! Îți mulțumesc Măicuță că Te rogi pentru întoarcerea la credință a celor din familia mea, dar și a celor care-L caută pe Dumnezeu și încă nu L-au găsit! Îți mulțumesc Măicuță pentru grija Ta de Mamă, pentru iubirea Ta sfântă și pentru tot ajutorul Tău! Și eu Te iubesc, Te preamăresc și Îți mulțumesc pentru toate! Amin!

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Ganduri la Duminica Inmultirii painilor

Biserica Ortodoxa se afla pe 2 august 2020 in Duminica a VIII-a dupa Rusalii, numita si a Inmultirii painilor. La Sfanta Liturghie va fi citita Pericopa Evanghelică de la Sfantul Evangelist Matei, capitolul 14, versetele 14 - 22, care prezinta inmultirea minunata a celor cinci paini si a celor doi pesti in pustie de catre Mantuitorul Iisus Hristos.

Din cauza faptului ca fariseii si carturarii considerau cuvintele Domnului ca fiind blasfemie si cautau sa-L omoare, Hristos paraseste Nazaretul si merge in Capernaum, unde se bucura de o primire deosebita. Era iubit de oamenii de aici atat pentru invatatura Sa, cat si pentru faptul ca ii vindeca pe bolnavi. Intr-o zi, Mantuitorul decide sa paraseasca pentru o vreme Capernaumul si merge cu corabia intr-un loc pustiu, in apropiere de Betsaida, in tinutul stapanit de Filip, fratele lui Irod. Insa, multumile nu L-au dat uitarii, ci au mers dupa El. Aici in pustie, Hristos le vorbeste indelung, mai multe ore, despre Imparatia lui Dumnezeu si ii vindeca pe bolnavi. Facandu-se seara, Apostolii ii adreseaza lui Hristos urmatoarele cuvinte: "Locul este pustiu si vremea, iata, a trecut; deci, da drumul multumilor ca sa se duca in sate sa-si cumpere mancare" (Matei 14, 15). Iisus le raspunde: "Nu trebuie sa plece, dati-le voi sa manance!" (Matei 14, 16).

Auzind ca este nevoie de hrana, un copil se prezinta in fata Apostolilor cu cinci paini si doi pesti. Mantuitorul le primeste si ne spune Sfanta Scriptura ca dupa ce le cere oamenilor sa se aseze pe iarba, "privind spre cer, le-a binecuvantat si frangand le-a dat ucenicilor, iar ucenicii multumilor" (Matei 14, 19). Cele cinci paini si doi pesti au fost inmultite, incat s-au saturat peste cinci mii de oameni, in afara de copii si femei, ramanand si 12 cosuri de firimituri.

Referitor la faptul ca Domnul cere multumii sa se aseze, Preaferictul Patriarh Daniel spune: "Darul se primeste cu evlavie, nu se rapeste. Mantuitorul a poruncit multumii sa stea pe iarba pentru a primi hrana inmultita, pentru a trezi in sufletele lor sentimentul ca aceasta este darul lui Dumnezeu care se primeste prin smerenie, rabdare si bunacuvinta. Daca i-ar fi lasat in picioare pe toti si le-ar fi aratat painile si pestii, multumile s-ar fi imbulzit si s-ar fi creat o stare de confuzie, de neoranduiala. Vedem ca Hristos Domnul doreste ca darurile binecuvantate de El sa fie primite cu randuiala, sa fie primite si intr-o

pozitie de smerenie, de aplecare si de asteptare. Nu de imbulzeala si de lupta pentru a ajunge primul la daruri. Darurile se primesc, nu se iau si nici nu se rapesc. Insi modul de distribuire a painilor binecuvantate si a pestilor binecuvantati are o semnificatie spirituala, aceea de comuniune in randuiala, de primire a darurilor, nu de lupta pentru rapirea lor".

Din aceasta Evanghelie retinem ca trebuie sa ne hranim mai intai sufleteste si apoi trupeste. Dupa cum si Domnul, mai intai le-a vorbit despre Imparatia Sa si apoi a inmultit painile si pestii. Este important sa stim ca Domnul, nu i-a invatat pe oameni sa se multumeasca doar cu hrana spirituala, ci din contra, stiind ca omul este suftet si trup, a cautat sa-l hraneasca si trupeste, nu doar duhovniceste.

Asadar, Mantuitorul distinge, dar nu desparte hrana duhovniceasca de cea trupeasca. El da intaietate hranei sufletesti, dar nu uita ca omul este si trup. Astfel, cand ucenicii Sai au intervenit ca El sa slobozeasca multumile, pentru ca oamenii sa-si cumpere ceva de mancare, atunci El le-a zis: "dati-le voi sa manance" (Matei 14, 16). De aici reiese grija pe care noi trebuie sa avem fata de cei flamanzi. Asa ne asemanam cu Dumnezeu potrivit poruncii Mantuitorului: "Fiti milostivi, precum Tatal vostru cel din ceruri milostiv este" (Luca 6, 36).

Tot din aceasta Pericopa evanghelică aflam ca darul binecuvantat de Dumnezeu devine bucurie pentru intreaga multime prezenta in pustie. Acelasi lucru se intampla si cu darurile pe care noi le aducem in biserică, ele devin prin binecuvantare, bucurie pentru toata comunitatea.

Preaferictul Patriarh Daniel marturisea intr-o predica: "Aceasta Evanghelie ne arata si ceva din Taina Sfintei Euharistii pentru ca atunci cand se sfintesc painea si vinul care devin Trupul si Sangele Domnului se spune: «Se frange si Se imparte Mielul lui Dumnezeu, Cel ce Se frange si nu Se desparte, Cel ce Se mananca pururea si niciodata nu Se sfarseste, si pe cei ce se impartasesc ii sfinteste». Noi primim in Sfanta Euharistie o bucată, dar nu primim o bucată din Hristos, ci pe Hristos intreg. Caci spune Mantuitorul: «Cel ce mananca Trupul Meu si bea sangele Meu ramane intru Mine si Eu intru el (Ioan 6, 56)». Ne impartasim cu ceva, dar de fapt ne unim cu Cineva, cu Persoana vesnica a lui Hristos".

Sa-L cautam pe Hristos, sa ne hranim cu El și din El, ca sa putem face trecerea de la chip la asemanarea cu El.

CrestinOrtodox.ro

Cuvânt la Praznicul Schimbării la Față a Domnului - Sfântul Ioan Maximovici

La Facerea Lumii Dumnezeu a zis: „**Să facem om după chipul și asemănarea noastră**”. Chipul lui Dumnezeu se arată în capacitățile minții omului, în stăpânirea lui asupra naturii, în puterea și capacitatea lui creatoare.

Asemănarea cu Dumnezeu constă în calitățile morale ale omului, în năzuințele lui duhovnicești, în putința de a ajunge la sfințenie. **Chipul și asemănarea lui Dumnezeu după care au fost creați strămoșii noștri se răsfărgeau în întregime în aceștia până la cădere.** Păcatul însă le-a tulburat pe amândouă, cu toate că nu l-a lipsit pe om de ele cu desăvârșire, în om au rămas gândirea și toate celelalte, care erau chipul lui Dumnezeu, dar pentru dezvoltarea lor era nevoie, de acum înainte, de mai multă strădanie și abia într-o mică măsură se putea ajunge la starea pe care strămoșii noștri au primit-o deplină la început.

În om a rămas într-o oarecare măsură și năzuința de a fi asemenea lui Dumnezeu, chiar dacă uneori cade atât de jos, încât ajunge de nerecunoscut.

Pentru a-i da omului asemănarea cea dintru început cu Dumnezeu, Sa coborât pe pământ și S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa toată firea omenească, S-a făcut întru toate asemeni omului, în afară de păcat. **El a venit să refacă după chipul lui Dumnezeu frumusețea noastră cea zidită dintru început.**

Dar dacă la început Dumnezeu L-a creat după chipul și asemănarea Lui pe om, care până atunci încă nu existase și omul nu a participat în nici un fel la propria sa zidire, la refacerea chipului dintru început este nevoie și de participarea directă a omului.

Omul trebuie să năzuiască la desăvârșire, pentru ca, prin harul și ajutorul lui Dumnezeu, să o dobândească. Prin

învățătura Sa, Domnul a arătat calea spre desăvârșire, a arătat-o prin exemplul Său. Aceasta este calea desăvârșirii morale, a lepădării de sine, a dorinței de debarasare de tot ce este păcătos.

Păcatul a pătruns adânc în firea omului, într-un fel, s-a contopit cu ea. Fiecare om se naște cu un germen al păcatului și eliberarea de el este un fel de luptă cu sine însuși.

De aceea, lupta aceasta este chinuitoare, dar e obligatorie pentru apropierea de Dumnezeu. „**Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie**” - a spus Hristos. Crucea pe care trebuie să o luăm este tocmai lupta cu slăbiciunile, cu viciile și cu păcatele noastre.

Eliberându-se treptat de ele, omul se apropie de Dumnezeu, după chipul Căruia a fost creat. Omul singur nu are destule puteri pentru aceasta, dar îl ajută harul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu îl dă prin Biserica întemeiată de Fiul lui Dumnezeu întrupat.

De aceea S-a întrupat El, ca să restaureze chipul Său cel căzut. **Pe Tabor, Hristos a arătat frumusețea și slava dumnezeirii Sale,** pentru ca apostolii, și prin ei întreaga omenire, să cunoască a Cui asemănare o are omul și către ce se apropie când se înalță duhovnicește.

Pe măsura curățirii omului de păcat și a apropierii de Dumnezeu, slava lui Dumnezeu se reflectă în el tot mai mult. De aceea se și numesc sfinții cuvioși „cei întocmai (asemenea) cu...”.

Ca în oglindă se reflectă slava lui Dumnezeu în sufletele lor, umplându-i de strălucire. Atunci se sfârșește nevoința pământească, se pecetluiește definitiv treapta asemănării atinsă de fiecare.

La venirea împărăției celei veșnice vor învia toți oamenii, sufletele se vor întâlni cu trupurile lor și atunci cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor” (Matei 13, 43), a spus Însuși Hristos. Amin.

ARHIMANDRITUL SOFRONIE SAHAROV (Essex):

Taina tacerii

„Dumnezeu a slăvit-o pe Maica Domnului și a pastrat-o în tăcere. Taina Nascatoarei de Dumnezeu este taina tacerii. De aceea Dumnezeu nu i-a luminat pe oameni pentru a vorbi despre viața ei trupească. Biserica însă a slăvit-o”.

Maica Domnului se intristeaza pentru cei care pacatuiesc

Sfantul Siluan Athonitul

“(...) Multe minuni si mile am vazut de la Domnul si de la Maica Domnului si nu pot sa dau nimic in schimb pentru aceasta iubire.

Ce as putea da Preasfintei noastre Stapane pentru ca nu s-a scarbit de mine in pacat, ci m-a cercetat si luminat cu milostivire? N-am vazut-o, dar Duhul Sfânt mi-a dat sa o cunosc din cuvantul ei cel plin de har, si mintea

mea se bucura si sufletul meu este atras spre ea cu atata iubire, ca si numai chemarea numelui ei e dulce inimii.(...)

Intr-o zi, pe cand eram un tanar frate sub ascultare, ma rugam inaintea icoanei Maicii Domnului si rugaciunea lui Iisus a intrat in inima mea si a inceput sa se rosteasca de la sine. Intr-o zi ascultam in biserica o citire din prorocul Isaia, iar la cuvintele: “Spalati-va si va veti curati” (Is 1, 16), **mi-a venit gandul: “Poate ca Maica Domnului a pacatuit vreodata, chiar si numai cu gandul”. Si, lucru uimitor, in inima mea, deodata cu rugaciunea, un glas mi-a spus lamurit “Maica Domnului n-a pacatuit niciodata, nici macar cu gandul”**. Astfel, **Duhul Sfânt a dat marturie in inima mea curatia ei**. Dar in timpul vietii ei pamantesti si in ea a fost o oarecare nedeplinatate si unele greseli, dar fara de pacat. Se vede aceasta din Evanghelie atunci cand, intorcandu-se de la

Ierusalim, nu stia unde era Fiul ei si L-a cautat impreuna cu Iosif vreme de trei zile [Lc 2, 44-46).

Sufletul meu se infricoaseaza si se cutremura cand se gandeste la slava Maicii lui Dumnezeu. **Mintea mea este slaba si inima mea e saraca si neputincioasa, dar sufletul meu se bucura si e atras sa scrie despre ea macar un cuvânt. Sufletul meu se inspaimanta de o asemenea indrazneala, dar iubirea ma impinge sa nu ascund recunostinta mea fata de milostivirea ei.**

Maica Domnului nu si-a asternut in scris gandurile, nici iubirea ei pentru Dumnezeu si Fiul ei, nici durerile sufletului ei in vremea rastignirii, **pentru ca nu le-am fi putut nicicum intelege**, caci iubirea Ei pentru Dumnezeu e mai puternica si mai arzatoare decat iubirea serafimilor si a heruvimilor, si toate puterile ceresti ale ingerilor si arhanghelilor sunt mute de uimire in fata ei.

Chiar daca **viata Maicii Domnului e ca invaluita intr-o tacere sfanta**, Bisericii noastre Ortodoxe Domnul i-a dat sa cunoasca **ca iubirea ei imbratiseaza intreaga lume si ca, in Duhul Sfânt, ea vede toate noroadele de pe pamant si, asemenea Fiului ei, ii este mila de toti si miluieste pe toti.**

Ah, daca am sti cum iubeste Preasfanta pe toti cei ce pazesc poruncile lui Hristos si cat ii este de mila si se intristeaza pentru cei ce nu se indreapta. Am simtit acest lucru pe mine insumi. Nu mint, spun adevarul inaintea fetei lui Dumnezeu, pe Care sufletul meu Il cunoaste: cu duhul am cunoscut-o pe Preacurata Fecioara. N-am vazut-o, dar Duhul Sfânt mi-a dat sa o cunosc pe ea si iubirea ei pentru noi. **Daca n-ar fi fost milostivirea ei, as fi pierit de mult, dar ea a vrut sa ma cerceteze si sa ma lumineze sa nu mai pacatuiesc. Ea mi-a spus: “Nu-i frumos pentru Mine sa ma uit la tine sa vad ce faci!”** Cuvintele ei erau placute, linistite si blande, si ele au lucrat asupra

sufletului meu. Au trecut de atunci mai mult de patruzeci de ani, dar sufletul meu n-a putut uita aceste cuvinte dulci si nu stiu ce i-as putea da in schimb eu, pacatosul, pentru dragostea ei fata de mine, necuratul, si cum voi multumi bunei si milostivei Maici a Domnului.

Cu adevarat, ea este Ocrotitoarea noastra la Dumnezeu si chiar si numai numele ei bucura sufletul. Or, tot cerul si tot pamantul se bucura de iubirea ei. Lucru minunat si neinteles. **Ea viaza in ceruri si vede neincetat slava lui Dumnezeu, dar nu ne uita nici pe noi, sarmanii, si acopera cu milostivirea ei tot pamantul si toate noroadele.**

Si pe aceasta Preacurata Maica a Sa Domnul ne-a dat-o noua. Ea este bucuria si nadejdea noastra. Ea este Maica noastra dupa duh si, ca om, e aproape de noi dupa fire si tot sufletul crestinesc e atras spre ea cu iubire”.

Paraclisul Maicii Domnului

Paraclisul Maicii Domnului este o slujba a Bisericii Ortodoxe (paraklisis = invocare) cu rugaciuni si cantari, prin care este invocata in ajutor Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu, spre a mijloci pentru noi inaintea lui Hristos, fiind incredintati de faptul ca "mult poate rugaciunea Maicii spre bunavoirea Stapanului”.

Slujba Paraclisului, in general, este mai complexa din punct de vedere imnografic decat cea a Acatistului, fiind formata din tropare, condace si canonul complet, se rostesc Evanghelia si ectenii (rugaciuni de cerere).

Paraclisul Maicii Domnului se savarseste de catre preot in biserica, inasa poate fi citit si de catre credinciosi, in cadrul rugaciunii individuale. Insa si Traditia Bisericii ne indeamana sa-l citim, dupa cum aflam din Ceaslov, "la intristarea sufletului si la vreme de nevoie”. Din acest motiv, slujba Paraclisului mai este numita si "canon de mangaiere”.

Exista numeroase Paraclise inchinate Maicii Domnului, dar dintre acestea, cele mai vechi, si totodata cele mai cunoscute, sunt Paraclisul Mic - primul din Ceaslov - si Paraclisul Mare - cel de la sfarsitul Psaltirii.

In Bisericile Ortodoxe surori - in special in cele de limba greaca, si mai nou si la romani - exista traditia ca in **postul Adormirii Maicii Domnului** (1-14 august) sa se cante in fiecare seara dupa Vecernie unul din aceste doua Paraclise ale Maicii Domnului dupa urmatoarele reguli tipiconale:

- daca 1 august cade de luni pana vineri, ciclul incepe cu Paraclisul Mic;

- daca 1 august cade sambata sau duminica, ciclul incepe cu Paraclisul Mare;

- se slujeste un paraclis in fiecare seara, cu exceptia serilor de sambata si a celor de dinainte de sarbatorilor **Schimbaria la Fata** (5 august) si **Adormirea Maicii Domnului** (14 august).

- duminica seara, se canta intotdeauna Paraclisul Mare chiar daca este ajunul Schimbarii la Fata;

Potrivit profesorului de liturgica Ioan Fundulis, chiar daca cele doua canoane ale Maicii Domnului sunt diferite prin numele "Mic" si "Mare", ele au de fapt acelasi numar de tropare. Desi Canonul Mare de rugaciune catre Maica Domnului are textul ceva mai intins, acest fapt tot nu justifica epitetul. Dinstinctia "Mic"/"Mare" se pare ca a fost data de faptul ca Paraclisul Mare este cantat intr-un mod mai festiv in timpul Postului Adormirii Maicii Domnului. De altfel, in afara postului Sfintei Marii, Paraclisele catre Maica Domnului sunt intotdeauna slujite cu Canonul mic de rugaciune (Paraclisul Mic).

Paraclisul Mic al Maicii Domnului

Slujba Paraclisului Mic al Maicii Domnului este mai veche decat cea a Paraclisului Mare. Elaborarea sa este atribuita de catre unii lui Teostirict Monahul, care a trait in secolul al IX-lea, iar dupa altii Mitropolitului Teofan Marturisorul din Niceea, care a trait in acelasi secol. Exista inasa si opinii potrivit carora Sfantul Ioan Damaschin ar fi autor al canonului.

Cu privire la autorul canonului mic de rugaciune catre Maica Domnului in Ceaslov se spune Facere a lui Teostirict Monahul; dupa altii, a lui Teofan.” S-a spus ca aceste doua nume ar desemna aceeasi persoana, Teofan fiind numele lui Teostirict inainte de a deveni monah.

Studii recente cu privire la autorul Paraclisului Mic al Maicii Domnului arata ca a fost compus de Sfantul Teostirict Marturisorul. Sfantul Teostirict Marturisorul, avva al Manastirii Pelekete de langa Prusa, a patimit pentru Sfintele Icoane sub imparatul Constantin Copronimul (741-775). Ziua sa de praznuire este 17 martie.

Sfantul Teostirict a folosit in alcatuirea Paraclisului Mic Canonul Maicii Domnului scris de Teofan Scriitorul si alte surse liturgice si bisericesci. Canonul lui Teofan Scriitorul era folosit ca prim canon al Utreniei la sarbatorile marilor sfinti. La randul sau, Teofan Scriitorul a folosit versuri preexistente din Canonul Sfantului Ioan Damaschin care il scrisese pentru sarbatoarea Invierii lui Lazar.

In mod special Sfantul Teostirict se pare ca imprumutat irmoasele odelor: 1, 3, 6 si 7. Restul le-a compus singur sau le-a imprumutat din alte surse liturgice.

Paraclisul Mare al Maicii Domnului

Cu privire la Slujba Marelui Paraclis, avem suficiente marturii asupra provenientei. Imnograful care l-a compus a fost Teodor II Dukas Lascaris, Imparatul Niceei. Acest imparat aflat in exil a domnit din 1254 pana in 1258 dupa caderea Constantinopolului sub cruciatii francezi in 1204.

Teodor II a primit educatia de la Nichifor Vlemide si a ramans devotat stiintei si artei de-a lungul intregii sale vietii. Era o persona evlavioasa, cu atat mai mult cu cat se afla in suferinta, suferind de o forma severa de epilepsie. In tot acest context, era nevoit sa gaseasca puterea de a-si apere imperiul, in timp ce se afla in exil.

La compunerea Paraclisului Mare al Maicii Domnului se pare ca a contribuit si lectia primita de catre Teodor II de la Imparateasa Teodora a Artei ,din Epir.

George Akropolites mentioneaza cum in 1249 Teodora a calatorit in Anatolia ca fiul ei Nichifor pentru logodna acestuia cu Maria, fiica lui Teodor II Lascaris. Casatoria fusese amanata din pricina razboiului dintre Niceea si Epir din 1251-1252. Timpul pentru casatorie sosise in 1256 cand Teodora si fiul ei i-au intalnit pe Teodor si fiica sa, in Tesalonic. Cu ocazia acestei intalniri Teodor II i-a explicat Teodorei pretul unirii cu familia imperiala, ce consta in cedarea catre Imperiul Niceean a doua unitati teritoriale. Desi Teodora a sperat la pace prin aceasta alianta, avea sa izbucneasca un alt razboi intre bizantinii din Niceea si bizantinii din Epir. Teodora era o femeie blanda si evlavioasa fapt ce l-a impresionat profund pe Teodor. Ea avea o evlavie deosebita la Maica Domnului. De la ea a invatat Teodor II ca in momentele de suferinta, durere si confuzie, Maica Domnului este o ajutatoare grabnica pentru cei care o cheama cu credinta curata si cuget smerit.

Aceasta pilda oferita de Teodora, care ulterior avea sa devina unul din marii sfinti ai Bisericii Ortodoxe, (praznuita pe 11 martie) l-a inspirat pe Imparatul Teodor sa compuna Paraclisul Mare al Maicii Domnului. Canonul a fost scris cu putina vreme inainte de moartea sa, cand Teodor a devenit monah lund numele Teodosie. Atunci cand acesta si-a marturisit pacatele in scaunul spovedaniei, se spune ca a cazut la picioarele Patriarhului Arsenie si cu lacrimi in ochi ar fi exclamat: "Hristoase, Te-am parasit!".

Acelasi duh de suferinta si pocainta il regasim si in Paraclisul Mare al Maicii Domnului. Este duhul de rugaciune pe care Biserica ne cheama sa il impartasim in timpul primelor 14 zile ale lunii august, spre a intampina praznicul Adormirii Maicii Domnului.

Radu Alexandru

Ca sa vina Domnul in inima omului

Toate cele pe care le-am zis până acum pot fi socotite ca o introducere. Fiindcă am zis că, în cele din urmă, trebuie să ajungem în punctul în care vorbim în mod special despre rugăciune, de vreme ce Părinții se bazează în învățătura despre această temă pe versetele 9-10 din capitolul al X-lea al Epistolei către Romani, cât și pe alte locuri din Sfânta Scriptură.

Scrie, așadar, Sfântul Pavel în Epistola către Romani, în versetele 9-10 din capitolul al X-lea: Că de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți, te vei mântui; căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire.

Ar putea spune cineva că în rugăciunea minții avem exact ceea ce este cuprins în aceste versete. Zicem cu gura Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă, credem în inima noastră și, prin credință, ne arătăm dragostea față de Domnul, iar aceasta aduce mântuirea. Sigur că Dumnezeu este Cel care îl mântuiește pe om. Și tot acest proces al rugăciunii are drept scop venirea Domnului în inima omului.

Așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur într-un fragment atribuit lui: „Să zici neconținut Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă până când inima îl înghite pe Domnul, iar Domnul înghite inima”. Foarte realist și foarte expresiv zice acest lucru Sfântul Ioan Gură de Aur, și oricine cunoaște această realitate, adică se îndeletnicește cu rugăciunea inimii, conștientizează că așa se întâmplă, adică încet-încet inima îl înghite pe Domnul, iar Domnul, inima. „Să zici neconținut rugăciunea, până când inima îl înghite pe Domnul iar Domnul înghite inima”.

Ar fi putut fi scrise multe cărți pe această temă. Și s-au și scris, și aici în spațiul grecesc, și în străinătate. Există o lucrare a lui Kallistos Ware cu titlul Puterea numelui. Filocalia vorbește, desigur, despre rugăciune, în special în volumul al IV-lea. Acolo pot fi găsite scrierile Părinților din secolul al XII-lea și de după aceea. Părinții mai noi s-au bazat, desigur, pe ceea ce au scris Părinții anteriori lor.

Lev Gillet a scris o carte despre chemarea numelui lui Iisus Hristos. O altă lucrare de referință este Pelerinul rus. Se vorbește mult despre rugăciune. Cartea ne prezintă întâmplările unui pelerin care, încet-încet, a ajuns, dacă îmi amintesc bine, să rostească rugăciunea

de douăsprezece mii de ori pe zi. In această carte se semn multe alte lucruri minunate și folositoare. Oricum, acestea sunt de folos. Noi suntem nerecunoscători și neștiutori și, chiar și atunci când are cineva dispoziția necesară, nu e simplu să înveți să te îndeletnicești cu această rugăciune. Este finalmente un fel de știință cu caracter duhovnicesc rostirea acestei rugăciuni.

Credință, fapte, rugăciune

In cartea *Pelerinul rus*¹⁰⁹ se face referire la un lucru care ne ajută să înțelegem mai bine rugăciunea. Credința este absolut necesară ca prim pas pe calea mântuirii sufletului. Sfânta Scriptură spune: Fără credință nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu. Pe lângă multe alte lucruri despre credință, autorul accentuează că omul nu poate avea credință dacă nu i-o dă Dumnezeu, atâta timp cât, desigur, omul o și caută. Și scrie ceea ce înșiși Apostolii îi spusese Domnului: Sporește-ne credința; și au spus-o atunci când au simțit că singurul lucru care le rămăsese era să zică aceasta.

In continuare, Apostolul adaugă că pe lângă credință sunt necesare și faptele bune, fiindcă credința fără de fapte moartă este. Și apoi adaugă cuvintele Domnului: [...] Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile. [...] Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Sunt consemnate și alte porunci și ceea ce spune Apostolul Iacov: Pentru că cine va păzi toată legea, dar va greși într-o singură porunca, s-a făcut vinovat față de toate poruncile. Trebuie ca fiecare să împlinească poruncile Domnului și să facă fapte bune.

Prin urmare, credința este absolut necesară pentru mântuirea sufletului, dar și faptele bune. Și iarăși, omul nu poate avea credință dacă nu îi dă Dumnezeu, nici fapte nu poate face dacă nu îl ajută Dumnezeu. De altfel, Domnul zice: Fără Mine nu puteți face nimic. Și ce ar putea, în definitiv, să facă omul? Omului îi revine doar rugăciunea. Și, de vreme ce există și îndemnul rugați-vă neîncetat, asta îi rămâne omului, să se roage neconținut.

Domnul însuși vorbește despre faptul că Dumnezeu îi dă Duh Sfânt celui care se roagă și îl caută ziua și noaptea. Nu zice pur și simplu se roagă, ci se roagă ziua și noaptea. Domnul vorbește despre rugăciunea neîncetată. Și le spune despre aceasta tesalonicenilor și Sfântul Apostol Pavel; ceea ce ne face cinste, prin faptul că acest îndemn rugați-vă neîncetat este adresat celor din Cei care s-au dedicat

rugăciunii minții știu din experiență că cineva poate ajunge să se roage și in timp ce doarme. Eu dorm și inima mea veghează¹¹⁸ citim în *Cântarea Cântărilor*, la care ne-am referit și altădată. „Eu dorm și inima mea priveghează”.

Acest lucru este mărturisit și de cei care au un progres în rugăciune, dar și noi, ceilalți dăm mărturie că se întâmplă de multe ori. Adică omul înainteașă până la un asemenea nivel încât are neîncetat rugăciunea în el și ziua și noaptea, așa cum spune Domnul.

Totuși, zice aici - nu avem vreme să citim tot, dar vom spune în două trei cuvinte - că, oricât ar încerca omul, oricât s-ar strădui, se roagă, dar nu poate ajunge la rugăciunea curată. Ca să se mântuiască are nevoie de credință, de fapte bune, dar nici pe una, nici pe alta nu le poate obține dacă nu i le dă Dumnezeu. Și, ca să-i dea Dumnezeu, trebuie să se roage. Totuși, oricât s-ar strădui omul, nu poate ajunge la rugăciunea curată. Pur și simplu nu putem pricepe că, oricât de perfecte am face lucrurile, în ceea ce ne privește, ele nu sunt așa cum le vrea Dumnezeu, nu sunt așa cum ar trebui. De aceea zice Domnul: Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice.

Rugăciunea trebuie să fie continuă, curată, asemenea respirației, neîntreruptă de nimic; căci dacă cineva ne întrerupe respirația, murim. Așa și sufletul: moare dacă cineva îi întrerupe această comuniune neconținută pe care trebuie să o avem cu Dumnezeu. De aceea, omul siabeste sufletește și nu poate înainta duhovnicești'. Mai ales dacă se ia în considerare faptul că rugăciunea trebuie să fie continuă sau mai deasă decât respirația: Să pomenești numele lui Dumnezeu mai des decât respirația¹²⁰. Să ne rugăm, să ne amintim, să ne raportăm la Dumnezeu mai des decât respirăm. Părinții nu spun aceste lucruri la întâmplare. Omul nu poate trăi fără oxigen, nu poate trăi fără să respire. Ziceam și altă dată - iar voi le știți oricum mai bine pe acestea - că noi oamenii nu putem trăi fără să respirăm nici măcar un minut. Poate reușesc unii oamenii, dar asta dacă se antrenează. Și totuși, și cinci minute dacă reușești să trăiești fără să respiri, asta nu înseamnă nimic. Cum va trăi, dar, sufletul nostru, dacă nu îl respiră pe Dumnezeu, dacă nu are comuniune cu El, dacă nu trece prin el oxigenul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, Harul Său? Dacă se întâmplă ceva, de pildă, cu cablul care aduce curent electric în bec sau veioză, dacă e lovit de fulger, se stinge lumina într-o fracțiune de secundă. Drumul de la sursă trebuie să fie mereu deschis, de la

Dumnezeu la om. adică.. Iar de la Dumnezeu este mereu deschis, dar trebuie să fie deschis și din partea omului ; de multe ori și lângă noi dacă e o lampă, trebuie să-i strângem becul mai tare ca să se aprindă. Când sufletul nu ia o atitudine de neconținută rugăciune înaintea lui Dumnezeu, nu avem o comuniune bună. Nu se spune întâmplător acel rugăți-vă neîncetat, nici nu este un lux destinat unora care trebuie să asculte și să pună în practică ceea ce aud. Această rugăciune se adresează fiecărui creștin. Să ne rugăm neîncetat!

Poți să faci o rugăciune curată?

Totuși, așa cum se spune aici, realitatea este că, chiar și dacă cineva este instruit și încearcă, nu poate să ajungă să facă o rugăciune curată. Iar rugăciunea curată, ca și credința, este darul lui Dumnezeu. Zice Apostolul Pavel că pe toate ni le dă Dumnezeu pe baza credinței și adaugă: iar aceasta darul lui Dumnezeu este.

Nu te gândești corect, nu lucrezi corect, nu vezi și nu înțelegi lucrurile corect atunci când crezi că toate sunt din puterea ta. Ceea ce ține de tine este încercarea de a avea o atitudine corectă înaintea lui Dumnezeu. Să vadă Dumnezeu că tu cauți, că vrei să fii credincios, că vrei să trăiești în credință, iar că aceasta vine ca dar al lui Dumnezeu.

Așadar, credința este darul lui Dumnezeu. Dar al lui Dumnezeu sunt și virtuțile sau faptele bune pe care le facem. Dar al lui Dumnezeu este și rugăciunea curată. Dar al lui Dumnezeu! Nu știu de ce se neliniștesc unii, se tulburii, ca nu se pot ruga. Încearcă să se roage, dar rugăciunea lor nu este una curată. Adică nu se pot concentra, fiindcă le vin gânduri și alte imagini și suni nedumeriți. De ce ești nedumerit? Așa cum este omul, căzut, cu situațiile și cu păcatele lui, cum ar putea să se roage curat?

Omului îi rămâne cantitatea rugăciunii

Rugăciunea curată este dar al lui Dumnezeu, pe care îl va da atunci când socotește El, la timpul potrivit, atunci când omul a făcut ceea ce trebuia să facă, așa cum concluzionează și scriitorul Pelerinului rus. Iar omului ce îi rămâne? Ii rămâne să se roage. Și spune mai concret, că omului îi rămâne cantitatea rugăciunii; nu curăția, ci cantitatea rugăciunii.

Și acest lucru este accentuat și de ceilalți Părinți. Și cei care citiți cărți duhovnicești, nu numai cărți care se referă în mod special la rugăciune, ci cărți care se referă în general la lupta duhovnicească, veți vedea că toți accentuează că este nevoie ca omul să insiste foarte mult.

Să zicem că te rogi și îți fuge mintea. Lucrarea ta nu este să spui: „A, mi-a fugit mii nea., nu mai pot face nimic” și să renunți. Lucrarea ta este să aduci mintea înapoi la rugăciune. Tu să fugă din nou, și iar o vei aduce înapoi. Așa îți vei arăta buna râvnă, și vei încerca luptând, și îți va vedea și Dumnezeu voința și te va primi ia El, Te va primi adică, să-ți dea acest dar. la momentul potrivit .

Omului îi rămâne, deci, cantitatea rugăciunii. Nu în sensul - și trebuie să fim atenți aici - că unii fac rugăciunea doar cantitativ și afirmă: am făcut atâtea metanii, am făcut rugăciune atâtea ore. Cum ar face cineva care își asumă fragmentar o lucrare și socotește cât trebuie să ia pentru o parte din muncă. Nu știu ce alt exemplu să aduc.

Astăzi s-au schimbat lucrurile, dar în trecut, spre exemplu, era o întrecere cine putea trece frunzele de tutun printr-un ac, ca să facă o legătură; iar o legătură avea cam cinci astfel de fire. Întrecerea nu era cine să iasă primul, ci cine să facă mai multe legături, ca să ia mai mulți bani, fiindcă era plătit la legătură. Așa cum și alte munci se fac tot cu plata la bucată. Aici nu stau așa lucrurile, că am făcut metanii etc. Câteodată acestea pot fi spre osândirea ta, atunci când te îndreptățești pe tine, când aștepti răsplată de la Dumnezeu. Nu este așa!

Omul trebuie să fie conștient că, dacă nu îi dă Dumnezeu darul, sub forma credinței, oricâte fapte bune ar face, nu se întâmplă nimic. În același timp trebuie să știe că e nevoie să facă tot ce îi stă în putință. În acest sens îi rămâne omului rugăciunea. Să facă mereu rugăciune, să încerce să se roage și să persiste în această încercare și în căutarea darului lui Dumnezeu.

Am umila părere că, atunci când ne aflăm sub incidența criteriului lui Dumnezeu, când ne aflăm goi, lipsiți de Harul Său, fără tot ceea ce El ne poate da, între altele ne va spune și asta: „Nu mi-ați cerut”. Și vom rămâne nedumeriți. „Nu mi-ați cerut”. Ați citit acolo unde spune: Cereți și vi se va da vouă... căci tot cel ce cere ia și cel care caută găsește.... Tot omul! Și, așa. cum a spus odată ucenicilor săi: Până acum nu ați cerut nimic în numele Meu. Nu ați cerut. De vreme ce zice Domnul că așa stau lucrurile, trebuie să credem. Adică, dacă cerem, ne va da. Și, tina nu avem, înseamnă că nu cerem.

Cui dă Dumnezeu darul Său?

Problema nu se pune pur și simplu să-i spui lui Dumnezeu: „Dă-mi asta!”. Știe Dumnezeu ce trebuie să-ți dea. Nu trebuie să-i reamintim noi acest lucru. Dumnezeu vrea să vadă că îl căutăm. Să

luăm această atitudine, care ne va ajuta să ne smerim, să ne pocăim, să vedem nimicnicia în care suntem, să vedem că nu suntem atât de buni pe cât ne credem, că nu avem virtuți, că avem multă răutate în noi, mult păcat. Iei o atitudine corespunzătoare, te smerești, te căiești, crezi în Dumnezeu și crezi că te vei mântui, și asta numai dacă Dumnezeu te va mântui.

Nu spunem rugăciunea doar cu acest gând că vrem să ne miluiască Dumnezeu. Știe El acest lucru. Dacă vedem situația așa, că cineva spune: Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă, poate părea ceva neplăcut, obositor. Alții, care văd aceasta doar din perspectivă rațională, ajung la concluzia că ceva nu merge. Și ajung să zică: „Acest neconținut Doamne miluiește î plictisește și pe Dumnezeu”. Așa ajung să gândească și să afirme.

Nu spunem, deci, rugăciunea o singură dată, de două, trei, zece, o sută, o mie, o sută de mii de ori, ca și când Dumnezeu nu ar auzi sau nu ar ști. Ci noi, zicând rugăciunea, înaintăm. E ca și când s-ar construi un pod, și unul începe de la un capăt, iar celălalt de la capătul celălalt. Primul poate înainta mai repede, dar, în același timp, și celălalt trebuie să facă ceva, ca să se unească cele două lucrări și să fie gata podul.

Zicând această rugăciune este ca și când am construi un pod piatră cu piatră. La un capăt este Dumnezeu, care va da darul Său; iar la celălalt capăt suntem noi, cu această condiție să facem partea noastră, ca să se vadă că vrem cu adevărat, și atunci și Dumnezeu dă darul Său.

De multe ori, fiindcă nu înțeleg bine lucrurile, unii zic: „De ce să spun rugăciunea? Am zis -o o dată, am zis-o de două ori; de ce să o repet? O știe Dumnezeu”. Nu o spui ca să o afle Dumnezeu, ci ca să înceapă sufletul tău să se deschidă. Iar ca să înceapă acest proces trebuie să-ți vezi neputința, să vezi că nu poți face nimic dacă nu te smerești. Dumnezeu caută să afle omul smerit. Spre unii ca aceștia îmi îndrept privirea Mea: spre cei smeriți, cu duhul umilit și care tremură la cuvântul Meu. Dumnezeu caută să găsească pe cineva să-i dea darul Său. Și nu găsește pe nimeni altcineva, decât pe cel smerit. Nu este nimeni altcineva vrednic de dar decât cel smerit. Și zice El însuși: „Cel smerit și cel cu frică de Dumnezeu”.

Și să vrei să fii smerit, și să ai frică de Dumnezeu și străpungerea inimii, nu poți să le dobândești, oricât te-ai strădui.

Acest lucru nu se dobândește decât cu strădanie. Vei eșua, și o iei de la capăt. Și așa, vrei, nu vrei, devii conștient de neputința ta, de situația în care ești, de faptul că nu există altă cale de mântuire. Dumnezeu este mântuirea. Așa trebuie să începi și să crezi cu adevărat.

Încet-încet, inima se deschide

In Pelerinul rus se spune: ce ne rămâne nouă? Cantitatea rugăciunii; mai concret - încearcă să zici din adâncul inimii rugăciunea, neîncetat, chiar dacă inima ta e necurată, chiar dacă rugăciunea iese din inimă necurată. Chiar dacă pare că eșuezi, că nu are nicio valoare, că este un lucru neplăcut, tu să continui să spui rugăciunea.

Încet-încet, va fi bine. Vei găsi drumul, vei lua atitudinea pe care trebuie s-o iei, se va deschide inima ta, se va convinge Domnul, dacă putem spune așa, ca are de a face cu un om cinstit, serios, care nădărduește în darul lui Dumnezeu și astfel și vine; căci Dumnezeu da cu adevărat, și știe cui să dea rugăciune curată, rugăciune adevărată. Apoi începe credința, încep faptele bune și omul se sfințește. Dar omul știe că este un nimic și pe toate le lasă în voia lui Dumnezeu, i le încredințează și continuă să se roage și, în același timp, să se supună voii lui Dumnezeu.

Cam așa stau lucrurile. Așa trebuie să le înțeleagă cineva, ca să înceapă să se așeze în practicarea acestei rugăciuni și să concretizeze ceea ce spune Apostolul Pavel, că, dacă mărturisește cineva cu gura și crede în inima sa, se mântuiește.

Se scriu diverse lucruri în legătură cu această temă, chiar și de către cei mai tineri. Riscăm să ne încurcăm dacă menționăm ce afirmă fiecare. Nu este atât de simplu să le lămurim și să le spunem pe toate care trebuie spuse, într-un interval de timp atât de scurt. Le-am zis simplu, încât să înțeleagă oricine, să poată pune un început și să continue, iar Dumnezeu să-l miluiască să ajungă până la capăt.

Este această cale doar pentru monahi?

Există și această idee că toate acestea sunt destinate doar monahilor. Nu este așa! Mântuirea este pentru toți! Hristos este pentru toți. Acel „rugați-vă neîncetat” este pentru toți; nu este doar pentru monahi. Este adevărat că monahii au anumite circumstanțe în care pot practica mai bine rugăciunea, primind Harul lui Dumnezeu, în timp ce oamenii din lume poate nu sunt atât de ajutați de condiții ca să înainteze, asemenea monahilor. Dar acest lucru este relativ.

In ce condiții se găseau creștinii întemnițați de odinioară? Auzim astăzi că sunt îngrozitoare condițiile din închisori. Dar atunci cum trebuie să fi fost! Nu au avut deloc condiții bune și totuși L-au avut pe Hristos înăuntrul lor, și se puteau ruga neîncetat. Aveau oare condiții mai bune cei care erau supuși chinurilor și muncilor grele? Nu aveau!

Atunci când crede cineva ca Dumnezeu a rânduit să fie acolo unde se află și nu cârtește, ci binecuvântează pe Dumnezeu, găsindu-și o așezare acolo unde este, toate îi vin în ajutor ca să ajungă să se roage neîncetat; să mărturisească, adică, cu gura numele Domnului și să creadă în inima sa și astfel să simtă că se mântuiește.

Mai demult am spus că pentru alții este mai bine în pustie, într-o liniște, cel puțin exterioară; deși, cel mai mult contează liniștea interioară, nu cea exterioară. Pentru alții, care sunt în lume și nu pot scăpa de această realitate, și se luptă cu condițiile în care se găsesc, agitația lumii le poate crea o mare neliniște, deși ar părea un lucru ciudat.

Exact ca un ceasornicar care are urechea concentrată pe bătaia celui mai mic ceas, care abia se aude, iar afară poate să și piară întreaga lume, și el nu aude nimic din zgomotele de acolo. Și omul este influențat de condiții, tocmai pentru că nu este un robot, ci fiecare vine cu dispoziția sa sufletească, și, mai ales de faptul că este căzut, poate să nu fie deloc ajutat de condițiile din pustie, la fel și ceasornicarul - presupun - că, dacă nu ar avea un zgomot din exterior, și ar fi într-o liniște desăvârșită, nu ar putea să se concentreze atât de mult asupra bății ceasului mic și să-și facă treaba lui. Oricât de ciudat ar părea, dacă ar fi fost liniște desăvârșită, s-ar fi risipit, neputând să se concentreze, în timp ce zgomotul îl ajută să se concentreze și să nu piardă o bătaie a ceasului și să-și facă meseria în chip minunat.

Va găsi Dumnezeu un mod prin care toate cele din jurul nostru să devină o liniște nesfârșită

Când Dumnezeu rânduieste astfel lucrurile încât, vrei, nu vrei, te vei afla într-un mediu sau în altul, în anumite condiții sau în altele, sau, așa cum spune Apostolul Pavel, fiecare în ce a fost chemat, și când toate arată că acolo vei rămâne, nu înseamnă că te-a nedreptățit Dumnezeu. Va găsi Dumnezeu o cale prin care toate acestea din jurul tău, fie că sunt acasă, fie pe drum, fie în societatea în care trăiești, să se transforme într-o nesfârșită liniște, chiar dacă acest lucru ar părea

paradoxal. Știe Dumnezeu mai bine decât noi structura noastră sufletească, dispoziția noastră și le rânduieste în așa fel încât toate să ducă la mântuire. Să fim cu luare aminte!

Dacă începi să spui: „Așa cum sunt eu, cum mi s-au întâmplat lucrurile și am diverși factori care mă împiedică” și începi să cârtești, să te plângi, nu vei rezolva nimic.

Sigur, așa cum spuneam și altă dată, dacă îți construiești casa lângă aeroport, nu începe apoi să te întrebi de ce trec avioane și te deranjează. Fă-ți casa mai departe de aeroport!

Când însă luăm lucrurile pozitiv și credem că așa le rânduieste Dumnezeu, că așa le îngăduie, pentru binele nostru, atunci se apucă cineva și face ceea ce poate. De altfel, Dumnezeu așteaptă de la fiecare să facă ceea ce poate.

Avem o întâmplare relatată în Viața Sfântului Paisie care ne spune că a postit douăzeci și două de zile, luând doar Sfânta împărtășanie. Și s-a întâlnit cu cineva care postise doar două zile și părea că obosise foarte mult. Iar Domnul Hristos spune că au aceeași valoare și cele două zile, și cele douăzeci și două. Cuviosul Paisie a postit douăzeci și două pentru că a avut și împrejurările de asemenea natură, dar și firea lui ascetică, iar Dumnezeu l-a lăsat cumva cu truda lui, să zicem, până să dobândească ușurarea pe care o aduce venirea Harului. Și totuși, înaintea lui Dumnezeu a fost primită la fel și truda unuia și a celuilalt.

Arhim. Simeon Kraiopoulos

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

St Nicholas Romanian Church, NY